DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 15. JUNI 1976 [1]

Heinz Günther Jänsch
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 5/76

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — administrativ klage — stiltiende afvisning — udtrykkelig afvisning inden for søgsmålsfristen — tidspunkt — ny frist — afvisningens meddelelse — forsinkelse — hensyntagen — ingen hensyntagen*
(Tjenestemandsvedtægtens art. 90, 91)

2. *Tjenestemænd — klage — akt der indeholder et klagepunkt — for sen meddelelse — klagefrist — beregning*
(Tjenestemandsvedtægtens art. 90, 91)

1. En udtrykkelig beslutning om afvisning af en klage, der er truffet inden for søgsmålsfristen og efter en stiltiende beslutning om afvisning ifølge art. 91, stk. 3, andet afsnit, må anses for truffet på det tidspunkt, hvor den blev vedtaget af den kompetente myndighed, og får således en ny frist til at løbe uden hensyn til en eventuel forsinkelse med meddelelsen.
2. I tilfælde af for sen meddelelse af en akt, der indeholder et klagepunkt, skal klagefristen beregnes fra tidspunktet for meddelelsen, såfremt forsinkelsen med meddelelsen ikke kan bebrejdes den pågældende.

I sag 5/76,

HEINZ GÜNTHER JÄNSCH, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, med bopæl i Luxembourg, 23, rue des Cigales, repræsenteret af Marcel Slusny, advokat ved Cour d'appel i Bruxelles, 272, avenue Brugmann, 1180 Bruxelles, og med valgt adresse hos Jänsch,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske konsulent, Mario Cervino, Bâtiment CFL, place de la Gare,

sagsøgt,

1 — Processprog: Fransk.

angående, på forhandlingernes nuværende stade, problemet, om der kan ske realitetsbehandling af sagsøgerens klage, hvori der er nedlagt påstand om annullation af de »nærmere procedureregler forud for beslutninger om ændring af kategori fra B til A for tjenestemænd i de videnskabelige eller tekniske tjenester«, de i henhold til disse regler trufne beslutninger samt, om fornødent, artikel 92 i tjenestemandsvedtægten, afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden H. Kutscher og dommerne P. Pescatore og M. Sørensen,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes argumenter som udviklet under skriftvekslingen kan gengives således:

I — Sagens faktiske omstændigheder

1. Ifølge artikel 45, stk. 2 i vedtægten for tjenestemænd (herefter benævnt vedtægten) skal der afholdes udvælgelsesprøve for en tjenestemands overgang fra en kategori til en højere kategori.

En undtagelse herfra findes i artikel 98, stk. 2 i vedtægten for de i artikel 92 nævnte tjenestemænd, dvs. tjenestemænd, »der har en stilling, som kræver videnskabelig eller teknisk viden inden for det nukleare område, og hvis vederlag afholdes over forsknings- og investeringsbudgettet«.

2. Sagsøgeren tiltrådte sin stilling ved Kommissionen for Euratom i august 1960 som teknisk ansat. Fra september 1961 var hans tilknytningssted Det fælles Forskningscenter i Ispra. I januar 1962 blev han udnævnt til tjenestemand i lønklasse B 4, og i januar 1966 steg han til B 3.

Under sin tjeneste i FFC i Ispra blev sagsøgeren aflønnet over forsknings- og investeringsbudgettet.

Sagsøgeren havde fra 1966 til 1969 tjenestefrihed af personlige årsager, hvorunder han studerede ved universitetet i Birmingham, hvor han tog en universitetsgrad i elektronik og elektroteknik.

Efter tjenestefrihedens udløb kunne han i mangel af en ledig stilling svarende til sine kvalifikationer først genindtræde fra august 1973 i en stilling som overassistent i lønklasse B 3 ved generaldirektoratet for »energi og sikkerhedskontrol inden for Euratom« i Luxembourg.

I denne stilling blev sagsøgeren aflønnet over driftsbudgettet.

3. Den 16. december 1974 offentliggjorde Kommissionen i Personaleposten i medfør af artikel 98, stk. 2 i vedtægten nogle »nærmere procedureregler forud for beslutningen om ændring af kategori fra B til A for tjenestemænd i de videnskabelige eller tekniske tjenester«. Det fremgik nærmere af disse »procedureregler«, at de alene angik de i vedtægtens artikel 92 omhandlede tjenestemænd.

Selv om sagsøgeren erkendte, at hans vederlag blev afholdt over driftsbudgettet og ikke over forskningsbudgettet, ansøgte han den 22. januar 1975 om overgang til kategori A ved hjælp af den formular, der var bilagt de ovennævnte »procedureregler«.

Den 12. februar 1975 indgav sagsøgeren en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1 om at blive omfattet af »procedurereglerne«; subsidiært anmodede han om at blive overført til en stilling, hvis vederlag afholdes over forsknings- og investeringsbudgettet.

Ved skrivelse af 3. marts 1975, registreret den 6. marts 1975, indgav sagsøgeren efter vedtægtens artikel 90, stk. 2 klage over »procedurereglerne«.

Den 18. juni 1975 anmodede sagsøgeren om, at hans klage af 3. marts 1975 på ny måtte blive registreret.

Den 30. juni 1975 meddelte lederen af afdelingen »ansættelse, udnævnelse og forfremmelse« sagsøgeren, at hans ansøgning om overgang fra kategori B til kategori A var blevet afvist, da han ikke opfyldte »en af de fordrede adgangsbetingelser, nemlig at tilhøre den videnskabelige eller tekniske tjeneste«. Dog var administrationen blevet underrettet om hans tilfælde såvel som om andre tjenestemænds, der var i samme situation.

Kommissionen besvarede i skrivelse af 2. oktober 1975 udtrykkeligt sagsøgerens klage af 3. marts 1975. Kommissionen meddelte ham navnlig, at den ikke med støtte i åbenlyse billighedsprincipper kunne udvide anvendelsesområdet for »procedurereglerne« til andre tjenestemænd end dem, som udtrykkeligt var nævnt i artikel 92, uden at overtræde de udførlige bestemmelser i vedtægtens artikel 45, stk. 2. I øvrigt påstår Kommissionen at have afholdt almindelige udvælgelsesprøver vedrørende adgang til kategori A for ansøgere med universitetseksamen inden for det pågældende område. Herefter mener Kommissionen, at den har handlet i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet.

Kommissionens skrivelse af 2. oktober 1975, som var sendt til sagsøgerens tjenestested, blev ikke overgivet denne før den 16. oktober 1975, da han var på ferie fra den 29. september til den 15. oktober 1975.

II — Retsforhandlingernes forløb

1. Den 16. januar 1976 indgav sagsøgeren nærværende klage, hvori han for Domstolen nedlægger følgende påstand:

1) det udtrykkelige afslag af 2. 10. 1975 erklæres ugyldigt;
2) de i Bulletin d'Information nr. 19 af 16. 12. 1974 offentliggjorte »Modalités de procédure« (procedureregler) erklæres for ugyldige;
3) de i henhold til disse procedureregler trufne beslutninger, herunder afslaget af 30. 6. 1975 til sagsøgeren, erklæres for ugyldige;
4) artikel 92 i tjenestemandsvedtægten erklæres for ugyldig eller i hvert fald uanvendelig på sagsøgeren;

2. I stævningen påstår sagsøgeren vedrørende realiteten bl.a., at »procedurereg-

lerne« ifølge vedtægtens artikel 110 skulle have været vedtaget efter høring af personaleudvalget og efter udtalelse fra vedtægtsudvalget. I øvrigt afviger disse »procedureregler« fra vedtægtens artikel 92, idet denne ikke som de anfægtede »procedureregler« er begrænset til videnskabelige og tekniske tjenestemænd. Den i den sidste del af vedtægtens artikel 92, stk. 1 indeholdte betingelse, hvorefter de pågældende tjenestemænds vederlag afholdes over forsknings- og investeringsbudgettet, er ikke et yderligere krav, men en forklaring. En anden opfattelse ville indebære forskelsbehandling i strid med lighedsprincippet mellem tjenestemænd, som navnlig er sikret i vedtægtens artikel 5, stk. 3. Hvis det antoges, at vedtægtens artikel 92 medfører forskelsbehandling, måtte den anses for stridende mod lighedsprincippet for tjenestemænd.

3. Kommissionen har ved indlæg indgivet den 20. februar 1976 i henhold til procesreglementets artikel 91 anmodet Domstolen om at tage stilling til sagens formalitet uden at indlede en drøftelse af realiteten, at afvise sagen fra realitetsbehandling samt at idømme sagsøgeren sagsomkostningerne.

4. Sagsøgeren har i sit indlæg vedrørende afvisningsindsigelsen, indgivet den 22. marts 1976, anmodet Domstolen om at pålægge modparten at fremlægge den individuelle ferieliste for 1975. Efter parternes eventuelle redegørelser vedrørende dette aktstykke bør Domstolen enten fastsætte den tidsfrist, inden for hvilken modparten skal afgive sit svarskrift, eller bestemme, at den mundtlige forhandling vedrørende afvisningsindsigelsen skal åbnes i henhold til Domstolens procesreglement artikel 91, stk. 3, samt tage forbehold for sagsomkostningerne.

5. Domstolen (anden afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at åbne den mundtlige forhandling vedrørende indsigelsen uden forudgående bevisførelse.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling

1 *Sagsøgte, der er sagsøger med hensyn til indsigelsen,* påstår, for så vidt som der i sagen er nedlagt påstand om annullering af Kommissionens beslutning af 2. oktober 1975 og af »procedurereglerne«, at en stiltiende beslutning om at afvise sagsøgerens klage af 3. marts 1975, registreret den 6. marts 1975, blev truffet den 6. juli 1975 i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2, sidste led. Denne stiltiende beslutning skulle i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 3, andet led have været anfægtet inden den 7. oktober 1975. Kommissionens udtrykkelige afvisning af 2. oktober 1975 blev først meddelt adressaten den 16. oktober 1975 ved dennes tilbagevenden fra ferie. Den har ikke kunnet få en ny klagefrist til at løbe, da meddelelsen skete efter udløbet af den klagefrist, hvorunder den ældre, stiltiende beslutning skulle have været indklaget (vedtægtens artikel 91, stk. 3, slutningen af andet led).

Klagen er også indgivet for sent efter en opfattelse, som også synes at være sagsøgerens, og hvorefter den udtrykkelige beslutning om afvisning har virkning fra sit udstedelsestidspunkt, hvilket i det foreliggende tilfælde vil sige den 2. oktober 1975. Denne beslutning skulle i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 3 have været indbragt for Domstolen inden den 3. januar 1976.

Disse anbringender har ikke kunnet imødegås med, at sagsøgeren den 20. juni 1975 mente at måtte anmode om en fornyet registrering af sin oprindelige klage, tidligere registreret den 6. marts 1975.

2. For så vidt som klagen indeholder en påstand om annullation af andre beslutninger i medfør af »procedurereglerne« end den, som blev meddelt sagsøgeren den 30. juni 1975, gør sagsøgte gældende, at den meget summariske måde, hvorpå

sagsøgeren anfører disse beslutninger, giver anledning til tvivl om dette kravs overensstemmelse med procesreglementets artikel 38, stk. 1.

I øvrigt er det endnu ikke påvist, hvorledes adgangen til kategori A for visse tjenestemænd, der tilhører en anden tjenesteretning end sagsøgeren, kan udgøre en akt, som indeholder et klagepunkt imod ham.

Endelig er indbringelsen af disse beslutninger direkte for Domstolen uantagelig, idet der ikke forinden er indgivet administrativ klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2.

For så vidt nærmere angår den beslutning, som blev meddelt sagsøgeren den 30. juni 1975, synes hans påstand om annullation heraf ligeledes at måtte afvises på grund af, at der ikke forinden var indgivet nogen administrativ klage.

3. For så vidt som der i sagen er nedlagt påstand om, at vedtægtens artikel 92 annulleres eller i hvert tilfælde erklæres for uanvendelig, påstår sagsøgte, at denne indsigelse kun kan undersøges, for så vidt som sagen selv kan antages til realitetsbehandling.

I øvrigt kan sagsøgte ikke se, ud fra hvilken interesse sagsøgeren kan gøre gældende, at vedtægtens artikel 92 er ugyldig eller ikke kan finde anvendelse: konstateringen af den nævnte artikels ugyldighed ville medføre, at vedtægtens artikel 45, stk. 2 igen ville få virkning for alle, heriblandt de af artikel 92 omfattede tjenestemænd.

4. *Sagsøgeren, der er sagsøgt med hensyn til indsigelsen,* medgiver for så vidt angår annullationen af Kommissionens beslutning af 2. oktober 1975 og »procedurereglerne«, at begæringen af 20. juni 1975 ikke har nogen indvirkning på fristerne.

For så vidt angår den situation, der opstod som følge af administrationens udtrykkelige afslag inden for den i vedtægtens artikel 91, stk. 3, andet led fastsatte frist på tre måneder og meddelelsen af dette afslag efter fristens udløb, gør sagsøgeren gældende, at procesfristerne i visse tilfælde kan afbrydes eller ophæves.

Domstolen har i sin dom i sag 44/71, Marcato, Recueil 1972, s. 427, selv genopåbnet fristen i betragtning af sagens omstændigheder og af det forhold, at sagsøgeren var i god tro med hensyn til det lovlige i sin adfærd.

Dernæst påberåber sagsøgeren sig Domstolens udtalelse i dommen i de forenede sager 109/63 og 13/64, Müller, Sml. 1954-64, s. 559, hvorefter offentliggørelsen af den oversigt, hvori stillingerne og de beføjelser, der er knyttet til hver stilling, beskrives, kan betragtes som et nyt væsentligt forhold, der giver en tjenestemand ret til at anmode administrationen om at ændre en indplaceringsbeslutning, som ikke længere kan anfægtes.

Ifølge sagsøgeren kan alene meddelelsen bevirke, at nye frister løber, mens den blotte afsendelse af besvarelsen ikke har virkning, førend meddelelsen er sket.

Hvilken juridisk basis Domstolen end finder at skulle benytte, dvs. den teori, som kan udledes enten af Marcato-dommen, af Müller-dommen eller af den af sagsøgeren foreslåede tese, består løsningen i at lade den nye frist gælde fra forkyndelsen af den udtrykkelige afvisning, hvilket i den foreliggende sag vil sige fra den 16. oktober 1975.

I øvrigt var sagsøgerens ferie fra den 29. september til den 15. oktober 1975 ikke en ferie, hvori han kunne slappe af. Sagsøgeren blev hjemme i Luxembourg for at forberede nogle L/A-udvælgelsesprøver. I det mindste indtil den 6. oktober befandt han sig på sin bopæl i Luxembourg, og man havde følgelig let kunnet komme i forbindelse med ham i de administrationslokaler, hvor han befandt sig under disse udvælgelsesprøver. Der forelå herefter ikke nogen begrundet for-

sinkelse med meddelelsen af brevet af 2. oktober 1975, og sagsøgte bør med henblik herpå fremlægge sagsøgerens ferieliste, hvoraf de nærmere detaljer fremgår.

Man kan desuden til de tre ovenfor nævnte juridiske teorier føje endnu en, som består i, at det anerkendes, at fristerne ophæves, når tidspunktet for deres ophør falder under en ferie eller en tjenesterejse.

5. For så vidt angår annulleringen af de i medfør af »procedurereglerne« trufne beslutninger påstår sagsøgeren, at det altid har været anerkendt, at man senere under sagsforhandlingerne nærmere kan uddybe sine påstande, ja endog ifølge Domstolens retspraksis fremsætte søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender, som ikke er andet end en udvidelse af de tidligere redegørelser.

Sagsøgte har ifølge sagsøgeren på ingen måde kunnet misforstå sidstnævntes påstande og søgsmålsgrunde.

Desuden må de udnævnelser, som er den yderste konsekvens af iværksættelsen af »procedurereglerne«, annulleres, endog af egen drift. Der opstår intet spørgsmål om en administrativ klage for så vidt angår de uundgåelige følger af en annullation.

Til argumentet om, at den indklagede akt ikke indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, svarer denne, at han, hvis de A-stillinger, som han kan gøre krav på, blev besatte, ville lide retstab, endog selv om »procedurereglerne« senere blev ophævet, og Domstolen gav ham medhold for så vidt angår annullationen af vedtægtens artikel 92.

Den argumentation, som sagsøgeren har fremført vedrørende de almindelige følger af en annullation af »procedurereglerne«, kan også anføres for så vidt nærmere angår ophævelsen af den sagsøgeren meddelte beslutning af 30. juni 1975.

6. For så vidt angår en annullation af vedtægtens artikel 92, er sagsøgeren helt enig med sagsøgte i, at indsigelsens antagelse til realitetsbehandling afhænger af søgsmålets antagelse til realitetsbehandling.

Selv om uanvendeligheden af artikel 92 ville bevirke, at alene vedtægtens artikel 45, stk. 2 ville kunne finde anvendelse på forfremmelser, ville sagsøgeren dog få delvist medhold, da alle de af artikel 92 i vedtægten omfattede tjenestemænd så ville være ligestillede.

Ifølge sagsøgeren vil det forhold, at artikel 92 er uanvendelig, for så vidt som der er nedlagt påstand herom i stævningen, betyde en afskaffelse af den forskelsbehandling, som er indeholdt i samme artikel, men lade de i vedtægtens artikel 98 nævnte fordele bestå til fordel for alle de af Fællesskabernes tjenestemænd, »der har en stilling, som kræver videnskabelig eller teknisk viden inden for det nukleare område«.

Mundtlige indlæg er afgivet af Jänsch, repræsenteret af advokat Marcel Slusny, og Kommissionen, repræsenteret af dens befuldmægtigede, Joseph Griesmar, i retsmødet den 6. maj 1976.

Parterne har under retsmødet anført følgende nye elementer:

Kommissionen har anført, at det af vedtægtens artikel 90, stk. 1, første led fremgår, at den administrative klage kan rettes mod en »foranstaltning af generel karakter«. Som en sådan foranstaltning kan almene retsakter som f.eks. »procedurereglerne« ikke betragtes.

For så vidt angår den af administrationen fremlagte ferieliste for sagsøgeren anfører Kommissionen, at der ikke på den findes nogen angivelse af sagsøgerens adresse i ferien fra den 29. september til den 15. oktober 1975.

Sagsøgeren gør som svar på Kommissionens argumentation navnlig gældende, at det af Domstolens retspraksis fremgår, at man i tilfælde af en »procedureakt«, dvs. en akt, som forudsætter iværksættelsen af

et vist antal gennemførelsesakter, kan anfægte den oprindelige retsakt.

I sagsøgerens ferie fra den 29. september til den 15. oktober 1975 tog han jævnligt ind til sit kontor for at hente post. Alle, som så ham komme og gå, vidste udmærket, at han befandt sig i Luxembourg, og at han kom på kontoret. Desuden har en veninde af sagsøgeren i et brev bekræftet, at hun i den pågældende periode opholdt sig konstant hos ham i Luxembourg, bortset fra to dage som han tilbragte i Bruxelles.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 26. maj 1976.

Præmisser

1 Ved dette søgsmål, som er indgået til Domstolens justitskontor den 16. januar 1976, er hovedindholdet af sagsøgers påstand annullation af en beslutning af 2. oktober 1975 fra Kommissionen om afvisning af en af sagsøgeren den 3. marts 1975 indgivet klage, som var rettet mod de i personaleposten den 16. december 1974 offentliggjorte »nærmere procedureregler forud for beslutninger om ændring af kategori fra B til A for tjenestemænd i de videnskabelige eller tekniske tjenester«.

2 Sagsøgte har ved særskilt processkrift af 20. februar 1976 under henvisning til procesreglementets artikel 91 nedlagt påstand om, at sagen må afvises som for sent anlagt;

3 til støtte for afvisningspåstanden har sagsøgte først og fremmest gjort gældende, at sagsøgerens administrative klage, der blev registreret den 6. marts 1975, stiltiende er afvist, da den ikke blev besvaret inden for den frist på fire måneder, som er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, sidste afsnit, i det foreliggende tilfælde inden den 7. juli 1975, og at denne stiltiende afvisning i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 3, andet afsnit følgelig burde have været indbragt for retten inden den 7. oktober 1975;

4 da Kommissionens udtrykkelige beslutning ikke blev meddelt for sagsøgeren før den 16. oktober 1975, dvs. efter klagefristens udløb, har Kommissionen efter sin egen opfattelse ikke ved sin beslutning kunnet bevirke, at der indtrådte virkninger ifølge nævnte bestemmelses sidste punktum, som bestemmer: »Når der imidlertid på en stiltiende afvisning inden for klagefristen følger en udtrykkelig afvisning af en klage, løber klagefristen på ny«.

5 Imidlertid må en beslutning anses for truffet i den nævnte bestemmelses betydning på det tidspunkt, hvor den er vedtaget af den kompetente myndighed;

6 den kompetente myndighed, der har truffet en udtrykkelig afgørelse inden for klagefristen, må regne med, at en ny frist begynder at løbe til fordel for den pågældende uden hensyn til en eventuel forsinkelse med meddelelsen;

7 heraf følger, at Kommissionens udtrykkelige beslutning af 2. oktober 1975 i det foreliggende tilfælde har fået en ny frist til indgivelse af søgsmål til at løbe.

8 Problemet er herefter, fra hvilken dato denne frist skal beregnes;

9 her kommer tidspunktet for meddelelsen i betragtning i alle de tilfælde, hvor forsinkelsen med meddelelsen som i det foreliggende ikke kan bebrejdes den pågældende;

10 alene meddelelsen giver nemlig den pågældende mulighed for at få det rette kendskab til beslutningen og til administrationens begrundelse for denne;

11 i den foreliggende sag skete meddelelsen den 16. oktober 1975, og søgsmålet, der blev anlagt den 16. januar 1976, er således indgivet inden for den i vedtægtens artikel 91, stk. 3 nævnte frist på 3 måneder;

12 herefter kan afvisningspåstanden ikke tages til følge.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

følgende:

1. Sagen antages til realitetsbehandling.

2. Sagen fortsætter vedrørende realiteten.

3. Spørgsmålet om sagsomkostninger udsættes.

Kutscher Pescatore Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juni 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 26. MAJ 1976 [1]

Høje Ret.

Efter at forordning Euratom, EKSF, EØF nr. 1473/72 (JO L 160 af 16. 7. 1972, s. 1) er trådt i kraft, indeholder tjenestemandsvedtægtens regler om klageadgang i sin artikel 91, stk. 3, 2. led en bestemmelse, hvorefter en *udtrykkelig* afvisning af en administrativ klage inden for den frist på 3 måneder, som en tjenestemand har til at klage over den afvisning, som anses for stiltiende, meddelt efter udløbet af en frist på 4 måneder regnet fra dagen for den administrative klages indgivelse, bevirker, at den frist for sagsanlæg ved Domstolen, som nævnte tjenestemænd ville have haft i tilfælde af, at en udtrykkelig afvisning oprindelig var *meddelt* ham, løber på ny.

Jänsch indgav ved skrivelse af 3. marts 1975, registreret den 6. marts, i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2 administrativ klage over, at de »nærmere procedureregler forud for beslutninger om ændring af kategori fra B til A for tjenestemænd i de videnskabelige eller tekniske tjenester« havde fundet anvendelse på ham.

Kommissionen besvarede ikke klagen inden for fire måneder efter dens registrering. Følgelig ansås en stiltiende afvisning for at foreligge den 7. juli 1975. Jänsch havde således 3 måneder, indtil den 7. oktober 1975, til at indbringe sagen for Domstolen, hvis han ønskede dette.

Imidlertid traf det kommissionsmedlem, der har personaleproblemer som arbejdsområde, den 2. oktober 1975 i Kommissionens navn en udtrykkelig beslutning om at afvise Jänsch's administrative klage. Denne beslutning blev oversendt fra Bruxelles til Luxembourg for at blive meddelt sagsøgeren ad tjenestevejen.

Denne fik imidlertid ikke kendskab til beslutningen på sit arbejdssted i Luxembourg før den 16. oktober 1975, da han havde haft ferie fra den 29. september til den 15. oktober.

1 — Oversat fra fransk.